

Studium Nowego Testamentu

List do Rzymian

“Ewangelia według Pawła”

(Notatki studenta) Wykładowca: Richard Lee

1. Tło Listu do Rzymian

a) Zbór w Rzymie.

Rzym był centrum cywilizowanego świata. Nie ma jasnych świadectw mówiących o tym, w jaki sposób ewangelia została po raz pierwszy przyniesiona do Rzymu. Prawdopodobnie pojedyncze osoby, które stały się chrześcijanami w Palestynie, Syrii, Azji Mniejszej, Macedonii czy w Grecji, podróżowały do Rzymu i zaszczyliły w nim Chrześcijaństwo. Zbór w Rzymie składał się z pogan i Żydów, była to społeczność mieszana zarówno pod względem statusu społecznego jak i narodowości.

b) Cel i źródło

List do Rzymian został napisany w Koryncie w czasie trzymiesięcznego pobytu Pawła w prowincji o nazwie Achaja, (Dzieje 20:2-3) 56 AD. Celem listu było przedstawienie Zborowi w Koryncie uzasadnienia głoszonej przez Pawła ewangelii włącznie z zachętą do pobożnego życia. Paweł odnosi się także do spraw związanych z narodem Izraela i jego przyszłością w planach Bożych.

2. Zawartość

1. Wstęp 1:1-17

i) Paweł przedstawia zarówno „ewangelię Bożą” (1:1-4) jak i siebie jako „apostoła, powołanego do zwiastowania ewangelii Bożej” (1:1,5-7). W 1:14-17 znajdujemy jeszcze osobistą uwagę Pawła, w której zapewnia czytelników o swoim zamiarze odwiedzenia ich kiedyś w przyszłości.

ii) Paweł przedstawia ewangelię poprzez ukazanie swojego ewangelizacyjnego entuzjazmu (14-15). Stwierdza, że jest „dłużnikiem” *zobowiązanym do głoszenia* jak również jest „gotów.” Ewangelia jest dla Pawła uniwersalna, to znaczy dla „Greków i nie Greków, mądrych i niemądrych.” Definiuje ewangelię w wersetach 16-17. Uzasadnia, dlaczego nie wstydzi się jej przesłaniem, „bowiem” zawiera ona „Bożą moc,” jest dla „każdego” i jest „przez wiarę” (a nie przez uczynek); w szczególności zapewnia „sprawiedliwość” od Boga, którą Ten obdarza grzesznika przez wiarę w Jezusa.

2. Grzech i potrzeba ewangelii 1:18- 3:20

a) Boża reakcja na grzechy pogan 1:18-32

i) Grzeszność grzechu jest zdefiniowana przy użyciu dwóch podstawowych określeń, „bezbożność” oraz „niegodziwość” (18). Pierwsze odnosi się do odrzucenia Boga przez człowieka, drugie do grzechów, które człowieka popełnia w swoim życiu. Odrzucenie Boga przez człowieka jest sportretowane jako odmowa uwielbienia Boga w umyśle człowieka i zwrócenie się do bałwochwalstwa (1:19-23).

ii) Człowiek jest całkowicie grzeszny. Bóg „wydaje ich” na łup większych i większych grzechów, Bóg zabiera Swoją powstrzymującą rękę. Pełnia grzeszności jest przedstawiona bardzo ekstremalnym językiem, słowami określającymi zboczenia seksualne (1:24-27) oraz narastającą listą złych czynów, które po ich następują (1:28-32).

b) Boża reakcja na grzechy moralisty 2:1-16

i) Moralista, który czyni takie same grzechy jak te opisane w rozdziale 1 mógłby uważać się za wytłumaczonego i wolnego od ewangelii. Ale Paweł wszystkich poddaje pod panowanie

grzechu, „Czy mniemasz, człowiecze, który osądzasz tych, co takie rzeczy czynią, a sam je czynisz, że ujdiesz sądu Bożego” (2:3).

ii) Zasada wyrażona w ww. 6-11 jest prawdziwa, ponieważ jeśli człowiek byłby w stanie utrzymać swoją sprawiedliwość przed Bogiem, to słusznie należałaby mu się nagroda. Później apostoł Paweł podsumuje, że *„nie ma ani jednego sprawiedliwego”* (3:10). Teraz, rozszerza tę zasadę (2:12-13) wskazując, że ci, którzy chcą być sprawiedliwi przed Bogiem przez uczynki muszą być *„nie tymi, którzy słuchają Prawo ... ale wykonawcami Prawa.”* W rzeczywistości nawet poganie mają Prawo Boże *„zapisane w ich sercach.”*

c) Boża reakcja na grzechy Żydów 2:17-3:8

i) Teraz Paweł zwraca się do dumnego Żyda, który *„polega za zakonie i chlubi się Bogiem.”* (2:17). On również podlega takiemu samemu sądowi ponieważ *„ty, który uczysz drugiego, siebie samego nie pouczasz”* *„Który głosisz, żeby nie kradziono, kradniesz?”* (2:21-24). *„Obrzezanie”*, zewnętrzna pieczęć i znak Żydów, nie może nikogo zbawić: ma ono być świadectwem wewnętrznej przemiany serca i zwrócenia się ku Bogu, *„Ale ten jest Żydem, który jest nim wewnątrz, i to jest obrzezanie, które jest obrzezaniem serca, w duchu, a nie według litery”* (2:29). Naturalnie, bycie Żydem niesie ze sobą pożytek, ponieważ to im *„zostały powierzone wyrocznie Boże”* (3:2). Ale samo bycie Żydem nikogo nie zbawi, *„Przeżyliśmy ich? Wcale nie...”* (3:9)

d) Wniosek Pawła: wszyscy zgrzeszyli 3:9-20

i) Paweł podsumowując całą ludzkość przed Bogiem stwierdza, że wszyscy ludzie są grzesznikami oraz, że wywyższanie się z powodu przynależenia do jakiejś rasy ludzkiej niczego nie daje, *„[zarówno Żydzi i Grecy] są pod wpływem grzechu”* (3:9).

ii) Wniosek Pawła jest ostateczny, *„Nie ma ani jednego sprawiedliwego, nie masz, kto by rozumiał, nie masz, kto by szukał Boga...”*. Przy użyciu obrazowego języka podczas cytowania Psalmu 14, Paweł pokazuje, że każdy zasługuje na gniew Boga. Tak Paweł dochodzi do potrzeby ewangelii.

iii) Paweł dochodzi do finałowego podsumowania i wniosku. Jeśli człowiek jest w takim stanie grzechu, to wynika z tego, że nie może sam siebie zbawić, *„Dlatego z uczynków zakonu nie będzie usprawiedliwiony przed Nim żaden człowiek....”* (3:20). Dla Pawła Zakon/Prawo (moralne Prawo Starego Testamentu) ma tylko jeden cel w odniesieniu do ewangelii, mianowicie, ma demonstrować moc i głębokość grzechu, *„gdyż przez zakon jest poznane grzechu”* (3:20).

3. Boża droga Zbawienia. 3:21-5:21

a) Bóg „zaopatruje” w zbawienie 3:21-31. O ile Zakon nie może zbawić, to Bóg może. Bóg zrobił to poprzez zapewnienie nowej „*sprawiedliwości*” przez ofiarę Chrystusa (3:24-25). Ten złożony w ofierze Zbawiciel staje się obiektem naszej wiary.

b) Boża droga zbawienia potwierdzona w ST 4:1-25. Usprawiedliwienie przez wiarę nie jest nową drogą zbawienia. Zarówno Abraham jak i Dawid są przykładami, które demonstrowają iż zbawienie przez wiarę zawsze było Bożym sposobem zbawienia ludzi. Abraham w Rodz. 15:6 (4:1-5) został usprawiedliwiony zanim nadane zostało Prawo/Zakon (4:9-24). Dawid (4: 6-8) daje temu wyraz w Ps 32, a żył po nadaniu Prawa.

c) Boża droga zbawienia zapewnia błogosławieństwa 5:1-21. Usprawiedliwienie przez wiarę przynosi *„pokój z Bogiem”* oraz wiele innych błogosławieństw (5:1-11). Błogosławieństwa osiągnięte przez Chrystusa są większe niż te utracone przez Adama podczas upadku (5:12-21).

4. Usprawiedliwienie przez wiarę a jej odniesienie do świętości 6-8

a) Wolność od grzechu 6:1-23. Usprawiedliwienie przez wiarę nie daje wolności do grzeszenia (6:1-4). Usprawiedliwienie daje nam sposobność do bycia uwolnionymi od czynienia grzechów (6: 5-23).

b) Wolność od Prawa 7:1-25. W Chrystusie jesteśmy uwolnieni od Zakonu jako metody zbawienia czy źródła potępienia (7:1-4). Ale to nie oznacza, że możemy czynić bezprawie ponieważ Zakon/Prawo jest ciągle *"dobre, święte i duchowe"*, ono przekuje nas o grzechu.

c) Wolność w Duchu 8:1-27. Będąc uwolnionymi od *"prawa grzechu i śmierci"* mamy nową wolność (aby nie grzeszyć) by *"chodzić w Duchu"* (8:1-4). To na Duchu koncentrujemy naszą uwagę, *"myślimy o tym, co Duchowe"* (8:5). Duch pomaga nam w naszych modlitwach (8: 26-27).

d) Uwolnieni do wieczności 8:28-39. W Chrystusie, przez Boże zapewnienie zbawienia, mamy pewność wiecznego zbawienia. Całe nasze zbawienie jest z Boga (8:28-30). To dowodzi, że *"Bóg jest za nami"* (8:31) oraz że nic nie ograbi nas z Jego miłości (8:37-39).

5. Suwerenność Boga a przyszłość Izraela 9-11

a) Niewiara Izraela a Boża suwerenność 9:1-33

i) Niewiara Izraela 9:1-5. Kwestia zbawienia Żydów, ludu z którego wywodzi się Paweł, jest dla niego wielką sprawą i powodem wielkiej troski(1-3). Byli przecież uprzywilejowanym narodem (9:4-5). Ale patrząc całościowo, jako naród Żydzi odrzucili Bożego Mesjasza. Co to jednak oznacza dla Bożych celów odnośnie Żydów, Jego Ludu?

ii) Boża Suwerenność 9:6-33. Odpowiedź: niektórzy są zbawieni przez *"wybranie"* jako że *"nie wszyscy, którzy pochodzą z Izraela są Izraelem"*, istnieje duchowa resztką (9:6-13). To nie sugeruje w żaden sposób że Bóg jest *"niesprawiedliwy"* (9:14) jako że jest On suwerenny i dlatego ma prawo czynić tak jak Mu się podoba (9:15-23). Czyjeś zbawienie nie jest kwestią tego, do jakiego ktoś należy plemienia, ale jest to kwestia Bożego wezwania (9:24-33), które okazuje się przez osobistą wiarę w Chrystusa.

b) Zbawienie jest przez wiarę zarówno dla Żydów jak i pogan 10:1-21.

i) Ponownie, Paweł wyraża zakotwiczone w sercu pragnienie zbawienia Żydów (10:1-4). Jednak Boża droga zbawienia zawsze była drogą przez *"wiarę"* (10:5-13, por. 10-13).

ii) Stąd wynika powaga i konieczność głoszenia ewangelii – ponieważ zbawcza wiara przychodzi ze słuchania Słowa (10:14-17) *"Wiara tedy jest ze słuchania, a słuchanie przez Słowo Chrystusowe"*.

iii) Izrael miał przywilej słuchania Słowa Boga (które wzywało ich do wiary) przez wiele lat, a głoszone było przez proroków, ale zdecydowali się odrzucać to Słowo (10:18-21).

c) Przyszłość Izraela 11:1-36.

i) Alienacja Izraela nie jest ostateczna 11:1-16. Paweł ponownie przypomina im o *"resztkce wybranej z łaski"* (11:1-5). *"Łaska"* jest kluczowym słowem podczas mówienia o ewangelii (11:6). Jeśli bieżące odrzucenie Izraela dało zbawienie światu (tzn. poganom) to ich włączenie w plany Boże w przyszłości będzie skutkowało olbrzymim błogostawieństwem (11:7-16).

ii) Lekcje dla pogan 11:17-24. To, że obecnie Bóg skupia główną uwagę na Żydach nie może powodować w poganach poczucia wyższości, ponieważ i oni mogą zostać tak samo osądzeni przez Boga (11:17-22). Bóg może z łatwością ponownie przyjąć Izraela poprzez wszczęcie go w krzew winny (11:23-24). Bóg ma przyszłe plany w stosunku do Izraela – przyprowadzi ich do pojednania przez wiarę skierowaną na Siebie (11:25-32).

iii) Takie nauczanie pokazuje głębię Boga. Naszą odpowiedzią musi być uwielbienie (33-36).

6. Życie po chrześcijańsku 12:1-15:13

a) Żyj jak usprawiedliwiony wierzący 12:1-21

Paweł twierdzi, że z chwalebne nauczania ewangelii wynika, iż musi być odpowiedź w postaci osobistego poświęcenia i oddania się w Ciele Chrystusa poprzez używanie darów, które dał Bóg (12:1-13). To musi zostać także dowiedzione w miłości i modlitwie za nieprzyjaciół

(14-21).

b) Życie w świecie 13:1-14

i) Chrześcijanin żyjący w obliczu Boga ma także swoje zobowiązania wobec państwa (13:1-7), które zawierają w sobie czynne posłuszeństwo oraz uczciwość finansową.

ii) Wciąż wymaga Paweł posłuszeństwa Bożym przykazaniom (13:14-10) z "*miłością*" jako czymś nadrzędnym.

c) Życie w Ciele Chrystusa 14:1-15:13

i) Chrześcijanin ma także odpowiedzialności wobec innych wierzących: ma wspierać, zachęcać, nie osądzać (14:1-23). W tym rozdziale Paweł ustanawia pewne zasady odnośnie naszego podejścia do spraw zewnętrznych, prowadzi chrześcijan do poszanowania poglądów innych oraz do zabiegania o wzrost „*słabszych*” chrześcijan.

ii) W szczególności, słabi wierzący potrzebują wsparcia (15:1-2), przyjmowania siebie nawzajem (15:7). Paweł modli się, aby jego czytelnicy byli wypełnieni wszystkimi błogosławieństwami Bożymi (15:13).

7. Podsumowanie Listu 15:14-16:27.

a) Osobista historia 5:14-33.

Paweł wyraża osobiste przekonania odnośnie chrześcijan w Rzymie (15:14) oraz podaje im osobiste przyczyny, które skłoniły go do napisania tego listu (15-16). Ma nadzieję, że Bóg pozwoli mu kontynuować jego misjonarskie podróże nawet aż do samej „Hiszpanii” (15:17-29). Jego ostatnie wezwanie to prośba o modlitwę (15:30-33).

b) Osobiste, prywatne uwagi 16:1-16

Paweł nie był jeszcze w Rzymie ale zna wielu chrześcijan, którzy są w tym Zborze i pragnie, aby i oni o nim pamiętali.

c) Ostatnie napomnienie Pawła 16:17-27.

Paweł ostrzegł ich odnośnie herezji i podziałów (16:17-20). Na końcu znajdujemy jego hymn uwielbienia (16:25-27), który musi (jak zwykle dla Pawła) zawierać silne elementy ewangelizacyjne.